

Bytostné.

Ve svém Poselství často jsem mluvil o bytostném ve stvoření. Mluvil jsem o jeho druhu a jeho působení a také o jeho významu pro lidského ducha, kterému urovnává ve stvoření cesty v jeho vývoji až k dokonalosti.

To vše je vám již známo.

Přesto považuji za nutné, abych nyní ještě jednou podrobněji promluvil o všem bytostném tak, aby člověk měl příležitost vnímati celý obraz jeho působení. –

„Bytostné“ je výraz, který jsem vám dal proto, poněvadž nejlépe vyjadřuje **to**, co je schopné dáti vám určitou formu pro vaše pojmy o působení a druhu této části stvoření, tak důležité pro všechnu činnost.

„Bytostné“, pojmenujme to také pro **stvoření** „podstatné“, nebo ještě lépe ve stvoření „viditelně vystupující“. Bude vám pak snad srozumitelnější co chci vlastně říci výrazem „bytostné“!

Můžeme také použití jiných pojmů vaší slovní zásoby, abychom to ještě lépe vystihli. Patří k tomu výraz: „spojující“ nebo krátce: „svazující“ a tím také samo „vázané“.

Po všech těchto přechodných výrazech mohu vám klidně říci: „formující“, aniž si při tom myslíte, že bytostné z **vlastního** chtění může tvořiti formy. To by bylo ovšem falešné, poněvadž bytostné může utvářeti formy jen tehdy, stojí-li za ním hnací vůle Boží, živý prazákon stvoření.

Zrovna tak dobře můžeme pojmenovati bytostné výkonnou a udržující hnací silou formovací! Snad tím lehčeji pochopíte alespoň přibližně tento **správný** pojem.

Bytostné, tedy ve formě viditelně vystupující a proto schopné zobrazení jest **vše** mimo Boha. Jen Bůh sám je bezbytostný. Tak to jmenujeme na rozdíl od pojmu bytostné.

Z toho vyplývá, že vše, co je mimo bezbytostného Boha, je bytostné a zformované!

Přijměte to jako základní pojem k porozumění.

Ze samotného bezbytostného, tedy bezprostředně z Boha pocházejí jen oba Synové Boží a více nic. Oba Synové nesou sami v sobě bezbytostné a tím jsou s Bohem jedno.

Tedy bytostné je vše mimo Boha. A protože mimo Boha je jen Boží vyzařování, je tedy bytostné přirozené a nevyhnutelné vyzařování Boží.

Bytostné je však mnohem obsáhlejší a vyšší, než jste si mysleli. Obsahuje **vše** mimo Boha, dělí se však v mnoho odstupnění, vždy podle druhu ochlazení a s tím spojené vzdálenosti od Boha.

Znáte-li **správně** Poselství, víte, že jsem již v něm mluvil o Božsky-bytostném, které se nachází v Božské sféře, dále o duchovně-bytostném, dělicí se opět na čistě-duchovně-bytostné a duchovně-bytostné. Mimo to jsem se zmínil o stupni „jen“-bytostného, k němuž se sestupně připojuje jemnohmotnost a nakonec i hrubohmotnost se všemi svými různými přechody.

Poněvadž všechno mimo Boha samého jest bytostné, jmenoval jsem různé druhy prostě jen Božské, čistě duchovní, duchovní a bytostné, k tomu jemnohmotnost a hrubohmotnost, jako rozličná odstupnění směrem dolů.

Ve velkém základním rysu jest však jen dvojí: bezbytostné a bytostné. Bezbytostné jest Bůh, při čemž jeho vyzařování musí být pojmenováno bytostným. Není nic jiného, neboť vše, co je mimo Boha, pochází a vyvíjí se jedině z Božího vyzařování.

Přesto, že to z Poselství jasně vysvítá, jestliže jste je **správně** pochopili, přece mnozí z posluchačů a čtenářů si pod pojmem bytostné prozatím představují pouze tu říši ve stvoření mezi duchovnem a jemnohmotností, říši, z níž vycházejí živelné bytosti, jako skřítkci, víly, gnómové a salamandři a konečně i duše zvířat, které přece nemají v sobě nic duchovního.

Samo o sobě to nebylo myšleno tak nesprávně, neboť tato říše mezi duchovním a jemnohmotností je prostě jen-bytostná, z níž Božské, čistě duchovní a duchovní již vystoupilo. Je to ta nejtěžší z vrstev, jež se ještě sama v sobě pohybuje, zatím co se z ní pak dalším ochlazováním odděluje a klesá hmotnost, která ve svém prvním ochlazení tvoří těžkopádnější jemnohmotnost a z níž se ještě vylučuje sama v sobě nepohyblivá hmota hrubohmotnosti.

Ale i mezi těmito dvěma, ve svých druzích si navzájem cizími hmotnostmi, jest ještě mnoho zvláštních odstupňování. Tak tedy na příklad země není z nich nejtěžkopádnější. V hrubohmotnosti jsou ještě mnohem hutnější a těžší stupně, v nichž je také pojem o prostoru a času mnohem omezenější a docela jiný než zde na zemi. S tím jest spojen i mnohem pomalejší

pohyb a proto také těžkopádnější možnost vývoje.

Podle druhů schopnosti pohybu vytvářejí se v jednotlivých oblastech pojmy o prostoru a času, neboť ve větší hustotě a tíži nepohybují se jen hvězdy pomaleji, ale i těla z masa jsou mnohem neohrabanější a pevnější a tím i jejich mozky méně pohyblivé, zkrátka vše je jiné a tím úplně jiného druhu v důsledku vzájemných ozařování, která jsou pohnutkou k pohybu a současně opět také jeho přeměněné následky.

Právě proto, že všechno ve stvoření podléhá **jedinému** zákonu, musí se formy a pojmy v jednotlivých říších jeviti jinak, vždy podle druhu pohyblivosti, která je opět vázána dočasným ochlazením a z toho vyplývající hutností.

Ale tím odbočuji příliš daleko, neboť dnes chci nejdříve rozšířiti pojem bytostného.

Při tom se vrátím k jednomu obraznému výroku, který jsem vám dal již kdysi a řeknu krátce:

Bezbytostné jest Bůh. Bytostné je plášť Boží. Mimo to není ničeho. A tento plášť Boží musí být udržován v čistotě těmi, kteří ho tkají nebo kdož se v jeho záhybech mohou ukrývat a k nimž patří i lidští duchové.

Tedy bytostné je vše mimo Boha, proto sahá bytostnost až do Božské sféry, ano, tuto sféru samotnou možno pojmenovati bytostnou.

Proto musíme nyní jemněji rozlišovati, abychom zabránili možným omylům. Je nejlepší, když pojmy rozdělíme na „**bytostné**“ a „**bytostní**“!

„Bytostné“ obsahuje vše mimo Boha, protože je to protipól bezbytostného. Ale bytostné nese při tom ještě v sobě Božské, čistě duchovní a duchovní se všemi jejich zvláštními stupni, o nichž jsem se dosud nezmiňoval, neboť by to bylo přesahovalo vaše chápání. Je nutno, aby do vědomí lidského ducha byly napřed vloženy přesné a neochvějné **základy**, z nichž pak můžeme vždy jen postupně, malými kroky, podnikati rozšiřování vědění, až schopnost chápání lidského ducha se stane dostatečně obsáhlou.

Budeme-li tedy v budoucnu mluvit o **bytostném**, je tím míněno bytostné, obsahující vše mimo Boha. Jak veliké to je, poznáte teprve během dalších přednášek. Jsou v tom zahrnuty nejen vám již známá odstupnění směrem dolů, ale i různé a důležité druhy **vedle sebe**, jejichž působením stvoření se vyvíjí.

Mluvíme-li ale o **bytostných** v množném čísle, jsou tím míněni **ti** bytostní, které jste si až dosud pod tímto pojmem představovali.

Do toho spadají všechny bytosti, které se zabývají **tím**, co lidé dosud velmi povrchním způsobem nazývají **přírodou**, k níž počítají moře, hory, řeky, lesy, louky a pole, k níž patří země, kameny a rostliny, zatím co duše zvířat je zase něco jiného, ač také pocházející z říše jen-bytostného.

To vše je docela správně označeno výrazem „bytost“. Skřítkové, víly, gnómové a salamandři jsou tedy bytosti, jejichž činnost se rozvíjí **pouze ve hmotnosti**. **V tom** nacházíme nyní vlastní možnost rozlišování.

Nyní jsou ovšem také ještě bytosti, které jsou činné

v duchovním, bytosti, které působí v čistě duchovním, a bytosti, které jsou činné v Božském.

Toto vědomí musí vám nyní změnit vaši představu. Myslíli jste totiž, že duch stojí nad bytostným. To se týká jen docela určitého druhu bytostného, těch, kteří pracují ve hmotnosti, jako již zmínění skřítkové, víly, gnómové, salamandři a zrovna tak je to s duší zvířat. Ale ne vůči ostatním.

Zajistě si nedovedete představit, že by bytost, která je činná v čistě duchovním anebo dokonce v Božském, stála **pod** vámi, lidskými duchy.

Abych vás mohl přivést k porozumění, musím vám nejdříve vysvětlit přesně rozdíl mezi duchem a bytostí, neboť jen tím mohu vám dát klíč pro správný pojem.

Mezi tvory duchem a bytostí není **ve stvoření** žádného rozdílu co do **hodnoty**. Rozdíl jest jen v různosti druhu a tím i v nutnosti rozdílného působení! Duch, který přece také patří k velikému bytostnému, může jíti všemi cestami podle své volby a podle toho působiti ve stvoření. Bytost však stojí bezprostředně pod tlakem Boží vůle, nemá tedy vlastní schopnost rozhodování, nebo jak se lidé vyjadřují, nemá své vlastní svobodné vůle.

Bytostní jsou stavitelé a správci domu Božího, tedy stvoření. Duchové jsou však v něm hosty.

Dnes však stojí v pozdějším stvoření všechny bytosti **výše** než lidští duchové, protože lidští duchové se nepostavili dobrovolně do vůle Boží, čímž by si byli sami přivodili samozřejmý, **normální** vývojový děj, nýbrž dali své vlastní vůli jiný

směr a postavili ji tak rušivě a ničivě mezi sebe a harmonický vývoj. Šli jinými cestami než těmi, které Bůh chtěl.

Druh činnosti je tedy jediným měřítkem hodnoty jakéhokoliv tvora ve stvoření.

Touto rušivou prací lidských duchů a jejich falešným chtěním velmi trpěly malé bytosti, působící ve hmotnosti. Nyní však čerpají pilně ze živého zdroje síly, který s Boží vůlí přišel na tuto zemi a všechno utrpení způsobené lidskými duchy valí se nyní zpět na své původce.

Ale o tom později. Dnes máme formovati pojem pro základnu dalšího porozumění.

Archandělé v Božském jsou bytosti, protože pod největším tlakem Boží blízkosti není možné žádné jiné chtění než to, které se čistě a přímočaře zachvívá ve vůli Boží.

Teprve v obrovské vzdálenosti, vám nepochopitelné, docela na hranicích Božské sféry, tam, kde hrad Grálu je v Božském zakotven jako protipól, může se po prvé vyvinouti vědomé já ve Věčných, nebo, jak často bývají nazýváni, Nejstarších, kteří jsou současně Božskými strážci svatého Grálu. Jen vzdálenost z blízkosti Boží to umožnila.

A teprve odtud směrem dolů mohly se vždy v dalších vzdálenostech od blízkosti Boží vyvíjeti menší vědomá já, která však žel, tím také ztratila vlastní oporu a konečně se vzdálila od záchvěvů čisté vůle Boží.

Jen touto stále se zvětšující vzdáleností mohl se také kdysi Lucifer změnit a svým vlastním chtěním odříznouti spojení. Tím

samočinně vyhloubil propast, která se časem stala nepřeklenutelnou a on sám, stávaje se tím temnějším a těžším, klesal vždy hlouběji. V dalším ochlazování a zhutňování stal se z bytosti duchem, který měl svobodnou vůli. Jeho prapůvod a z toho vyplývající veliké vlohy učinily ho **nejsilnějším duchem** tohoto stvoření.

Jeho falešné chtění přineslo však utrpení všemu duchovnímu, které se nejprve cítilo jím přitahováno a pak **dobrovolně** podleho jeho svodům. Dobrovolně, neboť podle zákona ve stvoření museli lidští duchové rozhodnutí k svému pádu učiniti **sami**. Bez vlastního rozhodnutí nebylo by možno, aby mohli klesnout a nyní se museli zřítiti.

Ale i v tom naplnil se důsledně dokonalý zákon. –

Duchové s vlastní vůlí nemohou být vůbec v bezprostřední blízkosti Boží. To je zákonitě podmíněno všemohoucí silou živého Světla! –

Kde jsou archandělé, tam musí být také ještě i jiní andělé, to vyplývá již z tohoto slova. Mnozí z nich jsou v Božském, právě tak jako jiní v čistě duchovním, ba i v duchovní oblasti, ale ti všichni jsou **bytostmi**.

Bytosti, které nazýváme anděly, **žijí** jen ve vůli Boží a jsou jejími posly. Oni provádějí tuto vůli. Šíří ji.

Mimo anděly jsou ještě nesčetné bytosti, které zasahují do sebe jako kolečka velikého stroje. Přesto však jeví se jako samostatní pracovníci ve výstavbě a udržování celého stvoření, protože jsou všechny pevně zakotveny v zákoně. A nad těmi

všemi stojí jednotliví vůdcové, kteří jsou vyzbrojeni lidem nepochopitelnou mocí. Nad těmito jsou opět vyšší a mocnější vůdcové a to stále vždy jiného, vyššího druhu.

Tak to jde stále a stále až k Božskému. Je to jako veliký řetěz, jehož články neroztržitelně, radostně působí a táhnou se celým stvořením jako verše jediné slavnostní písně, která zaznívá ke cti a chvále jejich Pána.

Pomyslete, že vše co kolem sebe vidíte, je jen hrubý obraz všeho výše ležícího, který jest stále vznešenější, nádhernější a světlejší, čím více se smí blížit ke kruhu Božství. Ve všech těchto kruzích však působí **bytosti** přesně podle vůle Boží, která je v zákonech!

Všechny bytosti slouží Bohu, k čemuž se i duchové dobrovolně musí připojit, mají-li působiti k požehnání všeho stvoření. Půjdou-li touto cestou, která je jim přesně vyznačena a kterou mohou lehce poznati, jestliže jen chtějí, je jim pak vyhrazena cesta štěstí a radosti; neboť oni potom budou spolupracovati s bytostmi, které jim budou pomáhati urovnávat cestu.

Ke každé falešné cestě musí se však duchové nutiti docela zvláštním rozhodnutím. Působí tím však jen neblaze a tvoří si utrpení a nakonec pád a nutnost vyřazení z tohoto stvoření do víru rozpadnutí, jako neschopní pro Bohem chtěný a zákonitě podmíněný další vývoj všeho dosud vzniklého.

Jedině duchovní se vyvíjelo dosud falešně a rušilo tím harmonii. Nyní mu má býti po soudu povolena ještě jednou lhůta ke změně v Bohem chtěné říši tisíce let. Nedosáhne-li do této

doby své bezpodmínečné pevnosti k dobrému, pak musí býti duchovní zase staženo zpět, až za tu hranici, kde se už nikdy **nebude moci** vyvinouti k vědomému já, aby už konečně vládl mír a radost v říši Boží mezi všemi tvory!

Takový jsi člověče, jako jediný, který **rušivě** zasahuje do určené krásy tohoto stvoření, když má býti nyní pozvednuto ve své nutné změně do stavu hrubohmotného ráje. Lidé, pospěšte si, neboť jen **ve věděni** můžete se nyní vysoko vyšvihnouti! Učte se z toho, co vám hlásám. Stavte z toho svou **novou** cestu, která vás musí vést ke Světlu. Sílu k tomu obdržíte, jakmile své duše pro ni otevřete.